

Mile Boban

OD IVAN PLANINE DO BLEIBURGA (41. dio) - OTPORAŠ

http://www.safaric-safaric.si/zds@@@/Zzx_POVEZNICE.htm
[UVOD U OPIS – “OD IVAN PLANINE DO BLEIBURGA” – DRINA br. 2 1963. \(2.dio\) – Otporaš](http://www.safaric-safaric.si/zds@@@/Zzx_POVEZNICE.htm)
<https://otporas.com/uvod-u-opis-od-ivan-planine-do-bleiburga-drina-br-2-1963-2-dio/>

Prilažem poveznicu u PDF do opisa br. 35 koju je za čitatelje pripremio gosp. Dragutin Šafarić. Ovim putem hrvatski nezavisni portal otporas.com u ime svih čitatelja ovih opisa se najiskrenije zahvaljuje gospodinu Dragutinu Šafariću na njegovu trudu. Hvala mu!

http://www.safaric-safaric.si/zds@@@/zds_otporas/zds_otporas_045/@zds_Otporas_Ljekic-045.htm
http://www.safaric-safaric.si/zds@@@/zds_otporas/zds_otporas_045/@zds_Otporas_Ljekic-045.pdf

BALADA_O_MRTVIM_DOMOBRANIMA.jpg

BALADA_O_MRTVIM_DOMOBRANIMA.jpg

**CROATIAN ANTHEM
"OUR BEAUTIFUL HOMELAND"**

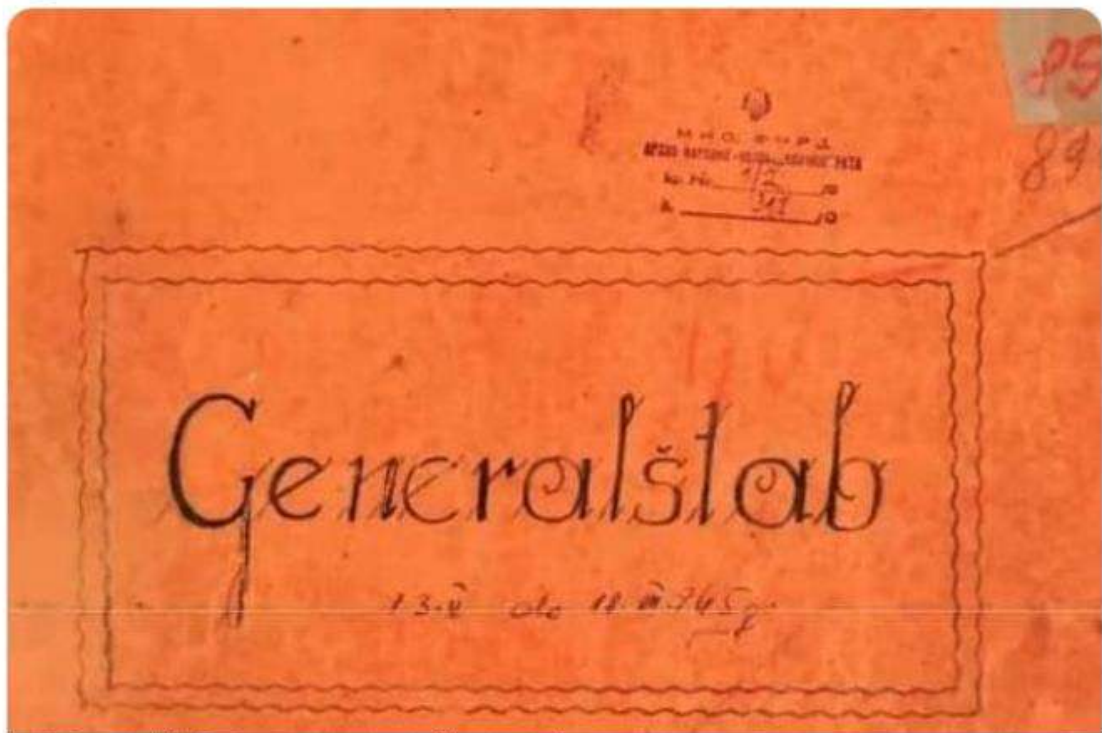
Our beautiful homeland,
 O heroic land dear,
 Old glorious grandfather,
 To always be happy!
 Honey, you're so famous to us,
 We love you the only one,
 Honey, where are you,
 Dear where are your mountain!
 Dravo, Savo Drino to flow,
 Thou, Danube, lose strength,
 The blue sea tells the world,
 That a Croat loves his people.
 As the sun warms his fields,
 As the oak wind blows,
 While the grave hides his dead.

**HRVATSKA HIMNA
"LIJEPA NAŠA DOMOVINO"**

Lijepa naša domovino,
 Oj junačka zemljo milo,
 Stare slave djedovino,
 Da bi vazda sretna bila!
 Mila kano si nam slavna,
 Mila si nam ti jedina,
 Mila, kuda si nam ravna,
 Mila si nam ti jedina!
 Dravo, Savo, Drino teci,
 Nit ti, Dunav, silu gubi,
 Sinje more svijetu reci,
 Da svoj narod Hrvat ljubi!
 Dok mu njive sunce grije,
 Dok mu hrašće bura vije,
 Dok mu mrtve grob sakrije.

Priložio ovaj dokument svibnja 2024.g. – dragutin

u kojem sektoru	zarobljeno	ubijeno	razbijeno	topova	tenkova	barjaka	mitraljeza	automobila	motocikla	pištolja	Artiljerija	Generalštab
Slovenija	13700	2800		240	10			800				
Krka	5700	1800		50	10			500				
Ukupno	109100	19700		537	13	589	2174	1300				

90

~~230426~~

1945 230426 (92409) 314-1753-

the Partisans took 444,426 prisoners in the last stage of the war.

Drago Gago Rezo

8 h · 🌐

Pronađena knjiga koju je vodio Generalštab Jugoslavenske narodne armije navodi podatke da je u završnoj operaciji (Bleiburg i Križni put) bilo 444,426 zarobljenika, te dodatno u borbama poslije završetka Drugog svjetskog rata na području Slovenije, navodi se kako je ubijeno još 92,409 zarobljenika.

2024-10-16

od-ivan-planine-do-bleiburga

<https://otporas.com/36-nastavaka-od-ivan-planine-do-bleiburga-pripremio-neumorni-hrvatski-radnik-gosp-dragutin-safaric-velika-mu-hvala/>

36 NASTAVAKA “OD IVAN PLANINE DO BLEIBURGA”, pripremio Neumorni Hrvatski Radnik gosp. Dragutin Šafarić. Velika Mu Hvala! [lis 16. 2024](#)

Od [Otporaš](#) u [Otporaševa torba](#)

O čemu se ovdje radi? Radi se o opisu “**Povlačenja Hrvatske Vojske od Ivan Planine do Bleiburga**”, što je Ante Ljekić opisao u časopisu DRINA br. 2 1963. Ima 150 stranica. Kada sam ja to prepisao, sve sam poslao gospodinu Dragutinu Šafariću, Velikom Hrvatskom Majstoru u digitalnom pripremanju knjiga za tiskanje. I opis od “Povlačenja Hrvatske Vojske od Ivan Planine do Bleiburga” je sve spremno za tiskanje ove povijesne knjige. Nadati se je da će biti zainteresiranih Hrvata koji bi htjeli da se tiska ova knjiga. U tom slučaju neka se izravno obrate gospodinu Dragutinu Šafariću za svu ostalu SUGLASNOST.

<http://www.safaric-safaric.si/> - - - Dragutin Safaric <dragutin.safaric75@gmail.com>

Srijeda jutro 16 listopada 2024., Austin, Texas.

Bog! i Hrvati. Mile Boban.

Slika rukopis za knjigu “OD IVAN PLANINE DO BLEIBURGA”

DRINA br. 2 1963. POSVEĆENA BLEIBURŽKIM ŽRTVAMA (1.dio)

Priložena slika je iz DRINE strana 135 – **Neka to bude 60-eseta Obljetnica ovog opisa –**

[GORNJI DOLIČ](#)

*** GLASNIK ***

HALO HALO

HALO HALO

– ZA DOMOVINU – SPREMNI –

* YU – KRVAVI BALKAN *

HALO HALO

*** kroz tisocljeta *** YU – BALKAN *** kroz tisocljeta ***

2024-09-26

http://www.safaric-safaric.si/cro_zds45/@zds_dio_010/@zds_dio_010.htm

http://www.safaric-safaric.si/cro_zds45/@zds_dio_010/@zds_dio_010.pdf

http://www.safaric-safaric.si/cro_zds45/@zds_dio_020/@zds_dio_020.htm

http://www.safaric-safaric.si/cro_zds45/@zds_dio_020/@zds_dio_020.pdf

http://www.safaric-safaric.si/cro_zds45/@zds_dio_200/@zds_dio_200.pdf

http://www.safaric-safaric.si/cro_zds45/@zds_dio_210/@zds_dio_210.htm

http://www.safaric-safaric.si/cro_zds45/@zds_dio_210/@zds_dio_210.pdf

http://www.safaric-safaric.si/cro_zds45/@zds_dio_220/@zds_dio_220.htm

http://www.safaric-safaric.si/cro_zds45/@zds_dio_220/@zds_dio_220.pdf

http://www.safaric-safaric.si/cro_zds45/@zds_dio_230/@zds_dio_230.htm

http://www.safaric-safaric.si/cro_zds45/@zds_dio_230/@zds_dio_230.pdf

http://www.safaric-safaric.si/cro_zds45/@zds_dio_240/@zds_dio_240.htm

http://www.safaric-safaric.si/cro_zds45/@zds_dio_240/@zds_dio_240.pdf

http://www.safaric-safaric.si/cro_zds45/@zds_dio_250/@zds_dio_250.htm

http://www.safaric-safaric.si/cro_zds45/@zds_dio_250/@zds_dio_250.pdf

http://www.safaric-safaric.si/cro_zds45/@zds_dio_260/@zds_dio_260.htm

http://www.safaric-safaric.si/cro_zds45/@zds_dio_260/@zds_dio_260.pdf

http://www.safaric-safaric.si/cro_zds45/@zds_dio_270/@zds_dio_270.htm

http://www.safaric-safaric.si/cro_zds45/@zds_dio_270/@zds_dio_270.pdf

http://www.safaric-safaric.si/cro_zds45/@zds_dio_280/@zds_dio_280.htm

http://www.safaric-safaric.si/cro_zds45/@zds_dio_280/@zds_dio_280.pdf

http://www.safaric-safaric.si/cro_zds45/@zds_dio_290/@zds_dio_290.htm

http://www.safaric-safaric.si/cro_zds45/@zds_dio_290/@zds_dio_290.pdf

http://www.safaric-safaric.si/cro_zds45/@zds_dio_300/@zds_dio_300.htm

http://www.safaric-safaric.si/cro_zds45/@zds_dio_300/@zds_dio_300.pdf

http://www.safaric-safaric.si/cro_zds45/@zds_dio_310/@zds_dio_310.htm

http://www.safaric-safaric.si/cro_zds45/@zds_dio_310/@zds_dio_310.pdf

http://www.safaric-safaric.si/cro_zds45/@zds_dio_320/@zds_dio_320.htm

http://www.safaric-safaric.si/cro_zds45/@zds_dio_320/@zds_dio_320.pdf

http://www.safaric-safaric.si/cro_zds45/@zds_dio_330/@zds_dio_330.htm

http://www.safaric-safaric.si/cro_zds45/@zds_dio_330/@zds_dio_330.pdf

http://www.safaric-safaric.si/cro_zds45/@zds_dio_340/@zds_dio_340.htm

http://www.safaric-safaric.si/cro_zds45/@zds_dio_340/@zds_dio_340.pdf

http://www.safaric-safaric.si/cro_zds45/@zds_dio_350/@zds_dio_350.htm

http://www.safaric-safaric.si/cro_zds45/@zds_dio_350/@zds_dio_350.pdf

http://www.safaric-safaric.si/cro_zds45/@zds_dio_360/@zds_dio_360.htm

http://www.safaric-safaric.si/cro_zds45/@zds_dio_360/@zds_dio_360.pdf

(:: 370 ::)

http://www.safaric-safaric.si/cro_zds45/@zds_dio_370/@zds_dio_370.htm

http://www.safaric-safaric.si/cro_zds45/@zds_dio_370/@zds_dio_370.pdf

(:: 410 ::)

http://www.safaric-safaric.si/cro_zds45/@zds_dio_410/@zds_dio_410.htm

http://www.safaric-safaric.si/cro_zds45/@zds_dio_410/@zds_dio_410.pdf

DRINA br. 2 1963. POSVEĆENA BLEIBURŽKIM ŽRTVAMA (1.dio)

Priložena slika je iz DRINE strana 135 – **Neka to bude 60-eseta Obljetnica ovog opisa** –

Ovo je prva stranica od 150 stranica opisa Ante Ljekića o povlačenju hrvatske vojske u svibnju 1945. Predgovor od 8 stranica je napisao pukovnik Domagoj. Po sadržaju opisa povijesnih dogodovština taj puk. Domagoj nije mogao biti nitko drugi nego Vjekoslav Maks Luburić, general Drinjani. To tvrdim zato (1) jer je Maks Luburić bio Ustaški pukovnik i (2) Domobranski general, i (3) dao je svom prvom sinu, rođen 1954. godine ime Domagoj, i (4) Maks Luburić je imao nekoliko imena koja je koristio u svojim povijesnim opisima. Ispod ove slike ću nastaviti prijepis Predgovora “OD IVAN PLANINE DO BLEIBURGA”. Mile Boban, Otporaš.

P R E D G O V O R

Pisanje djela o našem vojničkom povlačenju od Ivan Planine do Bleiburga je puno ambicije i puno odgovornosti. Puno je ambicija radi toga, jer je potrebno koncentrirati sve duhovne snage hrvatske emigracije, da bi se iz tisuću mozaika preživjeli hrvatskih vojnika i zapovjednika mogla stvoriti cjelina o jednom od najvažnijih događaja hrvatske vojne povijesti svih vremena.

Odgovornost pisanja o povlačenju hrvatske vojske je tolikih razmjera, da je teško i misliti na sve probleme, a kamo li ih staviti na papir i ostaviti ih budućim hrvatskim pokoljenjima, da znaju zašto je i kako je propala Hrvatska Država usprkos činjenice, da je postojala četiri godine i imala 17 divizija hrvatske vojske.

Ante Ljekić (*ako je on bio pisac, mo. Otporaš.*) i grupa prijatelja osjetili su poziv i potrebu, te su se primili nezahvalnog posla i, kako smo spomenuli, iz tisuće mozaika preživjelih hrvatskih boraca napisali su knjigu #Od Ivan Planine do Bleiburga” (dokumenti o povlačenju hrvatske vojske 1945. godine).

No, spomenuti pisac i njegovi suradnici svjesni su, da je njihov dugogodišnji rad tek jedan pokušaj, da se izgradi kostur djela, kako bi se kasnije suradnjom svih hrvatskih vojnika i zapovjednika, te svih onih, koji su se povlačili ili su u stanju doprinijeti koji podatak, učinilo nešto značajnog. Vrlo je važno, da u najkraćem vremenu progovori hrvatska vojnička i rodoljubna svijest. Ako pogledamo oko sebe, vidjet ćemo, da nas je svaki dan manje, da se otvaraju grobovi na svih šest kontinenta i da gutaju gotovo dnevno po kojeg od nas, koji smo bili sudionici našega rata i našega vojničkog povlačenja.

Ispitajte samo svoju memoriju, pa ćete se uvjeriti, da su vaša sjećanja svakog dana sve slabija. Pisac redaka mislio je, da neće nikada zaboraviti dana, kad mu je prva partizanska kugla razrovala tijelo. Pa ipak je zaboravio. Ostao je ožiljak i posljedice, ostala je uspomena na djelo, ali detalji su već zaboravljeni.

Mnogi su od nas rekli, da nikad neće zaboraviti prvo vatreno krštenje, ili kad su dobili prvo odlikovanje, ali eto nažalost došlo je vrijeme, da su mnogi zaboravili čak i to, da su bili jednom hrvatski vojnici.

Kao što smo upućivali pozive na hrvatske vojnike, da saberu gradivo o tisućama bitaka i okršaja za vrijeme četiri-godišnjeg obrambenog rata u čemu smo imali i djelomičnog uspjeha, obraćamo se ovim riječima na sve hrvatske vojnike i na sve Hrvate uopće, da pomognu nastojanja Ante Ljekića i njegovih prijatelja, te da nam pošalju svoja opažanja ne samo o nama što se piše ili što nije točno, nego da nam pošalju ono što manjka. Ne zaboravite, da je mnogi od vas jedini preživjeli svjedok jedne bitke, ili možda jedini mogući povjesničar, koji nam može reći nešto o sudbini jedne satnije, bojne, pukovnije ili zdruga. Mi ćemo iz tih mnogobrojnih podataka nadopuniti ili poboljšati, t.j. vjernije moći prikazati pojedine dijelove naše povijesti, ili ćemo možda baš na temelju vaših podataka otvoriti novi odsjek, da bi tako i druge vodili na novu žrtvu i novi rad.

To prvo izdanje nije smatrano konačnim, jer je naša ambicija mnogo veća, pa makar nam to neki i predbacivali. Veličanstvena je ambicija, da novim hrvatskim pokoljenjima ostavimo napisanu hrvatsku vojnu povijest novijeg doba, kako bi hrvatska mladost znala, da je godine 1945. bilo pod oružjem 17 hrvatskih divizija spremnih za svaku žrtvu. Bezuvjetna je potrebno, da se zna, da se mi

nismo povukli iz Hrvatske, jer se nismo htjeli boriti ili pasti u toj borbi. Mora se znati, da je ta hrvatska vojska izvršavala zapovijedi svog vrhovnog vojnog i političkog vodstva iz političkih i logističkih razloga sa pjesmom na ustima, puškom u ruci i nadom u srcima, da ćemo se vratiti sa oružjem u ruci, sa novim saveznicima protiv svake Jugoslavije, a za svoju slobodnu i nezavisnu Hrvatsku Državu.

Na svima nama je ne samo da zajedničkim radom i žrtvama tiskamo ovo djelo, nego da i sami snosimo odgovornosti za sva pisanja o toj najvećoj hrvatskoj vojničkoj tragediji u povijesti. Pa ako ima nešto netočno, što smo u ovoj skici napisali, onda je to zato, jer nije bilo bolji podataka. Ante Ljekić bi mogao napisati i nešto, što ne odgovara potpuno činjenicama. Ako je to učinio, onda je bilo i zato, jer je o tom događaju dao podatke ili napisao netko, tko nije dobro poznao stvar. Na vama je dakle, da Anti Ljekiću velite – NE! Nije tako, i da dadete vaš izvještaj. Budite uvjereni, da će Ante Ljekić i njegovi suradnici i “DRINA” biti sretni, što ste sa svojom kritikom i svojim konstruktivnim priložima doista pomogli, da se dodje do novih dokumenata. *(Pošto je ove godine šezdeseta (60) Obljetnica ovog povijesnog opisa “OD IVAN PLANINE DO BLEIBURGA”, ja još nigdje nisam moga saznati niti igdje pročitati da se je netko javio i poslao “piscu Anti Ljekiću” bilo kakav prigovor, ili nadopunu na njegov gore spomenuti opis. Pomno pročitati ovaj “Predgovor” puk. Domagoja, čitaj Maksa Luburića dolazi se do zaključka da bi uistinu ovog opis mogao biti glavom i petom Maks Luburić. To je moje mišljenje, A VAŠE???. Mo. Otporaš.)*

Kod toga imajte na umu, da pišući povijest, mi ne stvaramo konačni zaključak. Mi želimo kronološkim redom zabilježiti sudbinu svakog čovjeka i svakog roda hrvatske vojske, sudbinu svake jedinice od roja do zбора, pa i to što se točno dogodilo, kojeg dana i na kojem mjestu. Ne želimo dakle ništa uljepšavati, ništa zatajiti, nikoga optuživati, nikoga opravdavati, pa niti sami sebe. Želimo dakle zapisati sve što se je dogodilo i to prije nego što Sudbina ili nova borba i nas ne povuče u grob ili nam tegobe dnevnog života ne zamrače i ono malo sjećanja, što još imamo o ljudima o događajima onoga doba.

Mi ćemo biti najviše zahvalni onome, tko nas najviše izgrdi, jer da naši podatci nisu bili dovoljni ni točni, ali ćemo smatrati neozbiljnim takvog kritičara, koji nije svoje kritike popratio sa boljim podacima. Smatrat ćemo herojima sve one, posebno zapovjednika, koji svoj životni put u službi hrvatskog oružja znadu završiti sa tiskanjem zapisa o svakom događaju, kojega se još mogu sjetiti. Smatrat ćemo kukavicom i nedostojnim članom hrvatske vojske svakog onog, koji se ogлуši i odgovori slijeganjem ramena, “jer da nema države, nema vojske, nitko ne daje plaću za takav rad kao što je pisanje o neugodnim stvarima, koje da je najbolje zaboraviti. Kada pak bude države, vojske i plaće, da će tada biti i profesora, koji će sve to lijepo napisati i protumačiti”.

Ne smije se zaboraviti, da su partizani – srbo – komunisti osnovali svoj “Vojno Istorijski Institut”, u kojem sjede učenici Moše Pijade i gdje se krivotvori ne samo hrvatska povijest kao takva, nego se falcificira i povijest svakoga i najmanjeg okršaja, svake bitke i povijest svake hrvatske borbene jedinice.

Kao primjer navodimo lažni prikaz u “Vjesniku” od nedjelje, dne 5 svibnja 1955. pod naslovom “Od Zagreba do granice”, u kojem članku srbo – komunisti lažno prikazuju završne borbe kod Dravograda i Bleiburga, osobito lažu o brojčanom stanju. O izručenjima sa strane Engleza nema ni spomena, premda su Englezi izručili kod Bleiburga i iz Koruške 290.000 Hrvata, vojnika, gradjana, žena i djece. Svi izručeni su najvećim dijelom poubijani, kako se vidi iz raznih zapisnika.

Nevjerojatno je s kolikom se preciznošću izmišljaju historije partizanskih jedinica, sa kakvom se preciznošću fabriciraju dnevni izvještaji i najmanjih partizanskih jedinica i ustanova, te razgovori između običnih vojnika ili govori raznih partizanskih zapovjednika. Treba uništavati srbokomunističke laži i podvale. Tako, kada na primjer srpski historičari pišu da se u šumi nije o drugom govorilo, nego kako da se oslobodi hrvatski narod, kojega su eto razni fašistički i nacistički plaćenici okupirali i sišu mu krv, kako su se srpske grudi nadimale od uzbudjenja pri pomisli, kako da usreće jadni hrvatski narod!

Srbo – komunisti su otišli tako daleko, pa sad izmišljaju sentimentalne i dramske scene, kako na pr. beogradski terezija Ranković, koji je poklao znatan dio hrvatskog naroda, dao se žrtvovati u zatvorima stare Jugoslavije radi simpatija za hrvatske nacionaliste. Mi znamo, da to nije istina, jer imade u slobodnom svijetu još preživjeli hrvatskih političkih osudjenika, koji su bili u Mitrovici i

Lepoglavi zatvoreni u isto vrijeme, kada je bio tamo u zatvoru i Terezija Ranković. Ovima je dobro poznato, da terezija Ranković, sada šef Udbe, svjesno govori neistinu.

Taj srbo – komunistički institut je u posjedu velikog dijela nadjenog ili zarobljenog materijala hrvatskih vojničkih ili političkih ustanova te dnevno fabricira kritike raznih pisama, izvješća i dokumenata te telefonskih razgovora, pa se čak tiskaju i stare novine, letci, i t.d., gdje se izmišljaju događaji, u kojima se blati obraz i držanje pojedinih hrvatskih zapovjednika, dok se govori o velikodušnosti srbo – komunističkih komesara prema hrvatskim zarobljenicima i hrvatskom pučanstvu.

Na sve to mi ne možemo drugačije odgovoriti, nego pisanjem prave i istinite povijesti hrvatskog obrambenog rata, da naša mladja braća i naša djeca imadu bar približni pregled događaja.

Ima i jedna bolna stvar, o kojoj treba govoriti, makar ona i ne spada ovamo. Kada budemo pisali hrvatsku vojnu povijest, moramo to činiti s dostojanstvom i punom odgovornošću radi onoga što se događalo i radi žrtve onih, koji su pali, kao i radi budućnosti, kada će trebati opet padati. Želimo reći, da se ne može pisati hrvatska vojna povijest prema sadašnjoj eventualnoj političkoj situaciji onih, o kojima se piše ili onih koji to pišu. Bolno je i pomisliti, da se može dogoditi, da bivši dezerteri hrvatske vojske ili oni, koji su služili tuđinu, mogu u emigraciji pokušati oduzimati čast i onima, koji su čitav život proveli u redovima hrvatske vojske (**samo ova izreka dovoljno govori da je autor ovog “Predgovora” general Drinjanin, jer stalno i sustavno on ističe za sebe da je cijeli život bio vojnik hrvatske vojske, mo. Otporaš.**) i to od njenog stvaranja, pa do njenog pada. Logično je, da su se ljudi u emigraciji podijelili, da je demokratizacija rastavila ljude jedne od drugih, pa je logično da ima poručnika, pukovnika i generala u svim taborima, kao i svim vojskama na svijetu, ali nije nikako logično, da sud o hrvatskoj vojsci i hrvatskim vojnicima daju njeni bivši dezerteri ili neprijatelji, ili pak oni, koji u Hrvatskoj za vrijeme rata nisu uopće bili, ili su se borili na protivnoj strani. **POVIJEST TREBA PISATI POŠTENO.**

Treba biti velikodušan prema onima, koji su se pošteno borili, izvršavali zapovijedi, ali su na kraju zdvajali u pomanjkanju fizičkih i moralnih snaga. Treba biti velikodušan prema onima, koji su dokončali vlastiti život, da ne padnu neprijatelju u ruke ili su davali izjave, koje nisu u skladu sa dostojanstvom čina ovoga ili onoga hrvatskog zapovjednika.

Šaljite dakle svoje primjedbe, nadopune, radove, pa makar i čitava djela, mi ćemo to posebno tiskati. Da ne bi bilo sumnje, da nas vodi kakvo materijalno prvenstvo ili interes, nukamo vas, da svoja djela dadete tiskati drugdje, a mi ćemo stanoviti broj primjeraka otkupiti i inače pomoći kod raspačavanja.

Jedino želimo, da se tiskaju djela, članci i podatci naše povijesti, a ne da se dozvoli blatiti uspomenu na i ono malo preživjelih, pa i stare poznate junake našega rata prema tome, kojoj su stranci pripadali.

Knjiga Ante Ljekića **“Od Ivan Planine do Bleiburga”** ima tri puta više materijala, nego što je tiskano u ovom rukopisu. Ovo nije dakle knjiga, koja je najavljena, već je to rukopis, kojega na ovaj način dajemo vama na nadopunu, pregled i kao pobudu za vaš daljnji rad.

Nama nije cilj u ovom djelu pisati o gorkoj sudbini pojedinaca ili vojničkih, te građanskih skupina, već nam je cilj iz mnogobrojnih iskaza strogo vojničke i tehničke detalje o našem vojničkom povlačenju, kako i sam naslov kaže, **“Od Ivan Planine do Bleiburga”**.

Kako vam je poznato, postoji poseban Odbor za Istraživanje Bleiburške Tragedije, koji djeluje u Americi, a sastavljen je od američkih građana hrvatskog porijekla, čiji je cilj opisati sudbinu vojnika i građanskih osoba i uopće iznijeti dokumentarne podatke iz svih sedam faza Bleiburške tragedije o čemu je pročelnik toga odbora prof. Ivan Prcela pisao opširno u “Drini”.

Ne znači to, da će propasti materijal, kojeg nam stavite na raspolaganje, a koji govori o zvjerstvima srbo – komunističke i sudbine hrvatske vojske. Taj materijal stavit ćemo na raspolaganje Bleiburškom Odboru, a iz djela, kojeg oni objave ili inače iz hrvatskog ili stranog tiska, mi ćemo izvaditi podatke, koji su nam potrebni za rekonstrukciju našega vojničkog povlačenja od Ivan Planine do Bleiburga.

Radi gore spomenutog mi smo u drugom dijelu, gdje se govori o izručenju, donijeli tek mali izvadak, koji neka vam posluži kao putokaz za razlikovanje podataka. Isto tako u trećem dijelu, gdje

donosimo dokumente, donosimo prikaz samo jednog dokumenta, da imadete ideju, kakvi su nam dokumenti potrebni za razjašnjenje naše sudbine.

Najviše je pažnje posvećeno prvom dijelu, samom povlačenju, jer nam je to cilj. Za vrijeme rata svaka jedinica imala je svog historičara, koji je kronološkim radom bilježio događaje, a osim toga u svakoj jedinici bila je knjiga, koja je sadržavala bilješke o okršajima i vojničkom kretanju jedinice. To je sve uglavnom propalo, a u povlačenju radi izvanredno teških prilika te knjige se nisu ni vodile, a koje su se vodile propale su u povlačenju. Pojedinci su ipak uspjeli spasiti svoje zapisnike, a drugi su kasnije zapisali povijest svojih jedinica. Mi se moramo služiti uglavnom tim zapisima, da bi mogli konstruirati kretanje od bojne do pukovnije uglavnom u mjesecima ožujku, travnju i svibnju 1945. godine.

Prvo izdanje knjige o povlačenju imati će i posebni dio, koji će biti popraćen sa više mapa, iz kojih će se vidjeti kretanje svih važnijih jedinica samog povlačenja u zadnja tri mjeseca rata.

Isti tako naglasujem, da nas neće smetati ničija dreka, ničije prijetnje i ničije “savjetovanje”, jer da tobože nije došlo vrijeme, da se o tomu piše ili da će ova ili ona grupa smatrati, da je svako pisanje o Bleiburgu po njih štetno, ili da se ne smije pisati istina radi Hrvata, Engleza, Amerikanaca, i t.d. Mi ćemo nastaviti sa skupljanjem podataka, mi ćemo to sve proširiti i tiskati u mnogo tisuća primjeraka. Jednako ćemo, čim to uzmognemo, prevesti to djelo na strane jezike i upoznati s time svjetsku javnost, bez obzira da li to bilo kome pravo ili ne. To velimo sada, kako se ne bi dogodilo, da nam se prigovori, da nismo uzeli u obzir savjete.

Činjenica je, da je većina preživjeli danas u godinama. No hrvatska emigracija, koja se povlačila 1945. godine može dati novoj hrvatskoj vojsci vrlo lijep kadar stručnjaka i zapovjednika. Postoji i dio nove hrvatske emigracije, koja pruža ruku veteranima iz zadnjeg rata, da je prihvatimo, da im dademo zdravu ideju hrvatske vojske i potrebno stručno znanje. Nova hrvatska generacija voljna je ginuti za Hrvatsku Državu. Ali ta nova hrvatska generacija ima pravo od nas tražiti da im kažemo, gdje i kako su pali njihovi očevi i starija braća. Njima su srbo – komunisti trubili, da smo bili tuđjinski sluga i da smo se borili za tuđe interese. Zato je važno, da oni znaju što se je dogodilo. Da se uzmogne ginuti, potrebno je imati ideale i zajednički cilj. Zato je dužnost svih nas, da napišemo povijest našeg rata, te da ju ostavimo našim sinovima. Tako će oni uz pouzdano vodstvo, sa istinom i ljubavi znati žrtvovati svoju mladost, ostvariti hrvatsku državu, te opravdati naše žrtve i naša nastojanja.

Obraćamo se stoga na sve Hrvate, da nam pomognu u tom odgovornom radu. Ako netko nije proživio što važno, sigurno je čuo od drugih, koji su već mrtvi danas. U hrvatskoj i stranoj štampi ima mnogo podataka, a osobito u njemačkoj. Prikupite sve i stavite nam na raspolaganje.

Dao Bog, da bi nas Hrvati razumjeli! Nadamo se da hoće!

puk. Domagoj

(Prilažem sliku zadnje stranice ovog opisa, strana 8 gdje se može vidjeti potpis puk. Domagoj, a na strani 9 vrlo dobar UVOD (bez potpisa). Ima 50 stranica vrlo povijesnih izvora o povlačenju hrvatske vojske. Danas, ponedjeljak 13 siječnja 2023. god., kada ovo prepisujem, usuđujem se reći da nema mnogo Hrvata, što je reći da ima vrlo mali broj Hrvata koji znaju za ove detalje. Ako se odlučim ovo u nastavcima staviti na hrvatski nezavisni portal otporas.com, mišljenja sam da bi ih bilo između (30) do (40) nastavaka ako ne i više. Ja imam želju i vremena za sve ovo prepisati, ali ne znam da li čitatelji imaju želju i vremena sve ovo čitati...

Iskreni Hrvatski poZDrav svima.

Mile Boban, Otporaš.)

**PO STATISTICI IZ BEOGRADSKJE ARHIVE IZ
VREMENA KRALJEVINE JUGOSLAVIJE,
NESTALO JE OD 1921 DO 1948 GODINE
1.924.304 HRVATA.
NASUPROT TOGA U ISTOM PERIODU BROJKA
SRBA JE PORASLA ZA SKORO MILIJUN, TOČNO
954.060.**

Tab. 1. Vjeroispovijest prema popisima stanovništva 1921. i 1931. godine u Kraljevini SHS i Jugoslaviji*.

Vjeroispovijest	1921.		1931.		Promjena u % 1921.-1931.
	Apsolutno	%	Apsolutno	%	
Pravoslavna	5.593.057	46,67	6.785.501	48,70	21,32
Rimokatolička	4.708.657	39,29	5.217.847	37,45	10,81
Islamska	1.345.271	11,22	1.561.166	11,20	16,05
Ostalo	337.926	2,82	369.524	2,65	9,35
UKUPNO	11.984.911	100,00	13.934.038	100,00	16,26

Tab. 2. Etnički sastav stanovništva 1948. i 1961. godine u FNRJ.

Etnički sastav	1948.		1961.		Promjena u % 1948.-1961.
	Apsolutno	%	Apsolutno	%	
Srbi	6.547.117	41,5	7.806.152	42,1	19,23
Hrvati	3.784.353	24,0	4.293.809	23,1	13,46
Slovinci	1.415.432	9,0	1.589.211	8,6	12,28
Makedonci	810.126	5,1	1.045.513	5,6	29,06
N. muslimani	808.921	5,1	972.940	5,2	20,27
Albanci	750.431	4,8	914.733	4,9	21,89
Ostali	1.655.718	10,5	1.926.933	10,5	16,38
UKUPNO	15.772.098	100,0	18.549.291	100,0	17,61

Izvor: Popis stanovništva 1948. i 1961., Savezni zavod za statistiku, Beograd, 1951.-1973.

**OVO JE JASAN DOKAZ ZA MASOVNA UBOJSTVA
NAD HRVATIMA, SVE DO 1948 GODINE KADA JE
JASENOVAC UKINUT KAO KONCLOGOR.
TAKOĐER JE DOKAZ, DA NAD SRBIMA NIKADA
NIJE POSTOJALO MASOVNO UBIJANJE JER IM NE**

POVOJNI POBOJ

Na Arehu odkrili spomenik pohorskim žrtvam

Kamniti spomenik, posvečen umorjenim po koncu druge svetovne vojne, so malo pod cerkvijo svetega Areha odkrili po več kot desetletja trajajočih prizadevanjih 90-letnega domačina Martina Kostreva.

Branka Bogataj

V soboto se z žalno slovesnostjo na Arehu odkrili kamniti spomenik, posvečen vsem žrtvam, ki so šle po koncu druge svetovne vojne umorjene in brez imena pokopane na Pohorju. Spomenik obkrojuje stoji tik ob planinski poti, ki vodi z Bellevueja na Areh, skrajno na zahodni strani. Na spomeniku je bilo z domaćini pomembno, tudi pomembno pokopane mariborske vojske maršala. Ti, kakor tudi iz avstrijske, so se v velikem številu udeležili dogodka, ki je potekal v slovesnem in smelnem ritmu.

V srazem dopoldneva so k spomeniku sedeli pohorski godci. Priljubljeni vokalni kvartet - veleposlanica avstrijske Elizabeta Klavan-Kramer in veleposlanica nemške v Sloveniji Sylbia Grunelck, Nemci Kapeller, predsednik Dvse družine staroslovjenskih Slovenec v Avstriji, predsednica Dvse kulturnih društev nemške govornice nemške klaviristki v Sloveniji Ulrika Krup, Nemki kulturniki in direktor Albin Petrič, spomeniku namenjen pa je blagoslovil mariborski

nadškof metropolit Alojzij Uekli. Na spomeniku slovesnost se je plesno odvijal se vsaki politični predstavnik iz Slovenije - predsednika državnega zbora Ulrika Klavan-Kramer, premier Robert Golob, župan Maribor obine Maribor Luka Arsenovič, karizmatični avstrijski stranci Njupski direktorni glavar Christopher Urealer in kotički direktor glavar Peter Kaiser. Na Pohorje pa so prišli predsednik največje avstrijske stranke SPÖ Janara Janša ter dr. Jakob Dolman, dr. Jakob Nečlan in dr. Stefan Karner.

Same v enem grobu več kot 180 žrtve

Po vojni so žrtve našli v grobnici. Počasi in okolice vedeli za množična grobnica, a se niso mogli znebiti, so predstavitelj poročila nastanka obelodija. "Po ustanovitvi je časovno večer leta 1945 prvič pomenil o prvih pobedah v Mariboru in na Pohorju, takrat, da je bilo brez vsilili ubitih žrtve ljudi, nato pa leta 1945 na južnem mariborskem družila. Mnogi avstrijski gostje so bili doživljali krivico." Leta 1992 so na pohorje

Margareta Janh, ki je kot otroka odkrila v Jugoslaviji, potamo pa v Avstriji, člani avstrijske zvezne izobeležni nemških Spodnjih Stajarov jerno obkroži petletno, s katero so opomeli na poboje.

Na Pohorju začela ekshumacije. Samo v enem grobu je bilo več kot dvesto žrtve. Nato so se začele pasti Kostreva, Margareta Janh in Margareta Janh, ki so si vna iz leta pripadavali za kamniti spomenik.

Odkrila spomenik pri množičnih grobnicah se je udeležila velika župa. Foto: Branka Bogataj

”Po vojni je bilo v gozdovih umorjenih na tisoče ljudi”

sočame je Martin Kostrev razložil namočil na grobnici in leta 1992, pregledal skladno kamnito za reberanje vpadnega prikritih grobnic, da je

Nasledje se šel ni hvalilo z umikom okupatorjev

Veleposlanica nemške Sylbia Grunelck je v govoru dejala, da je Nemcije povzročila med drugo svetovno vojno veliko grobi, tudi ljudi civilnega prebivalstva iz Slovenije. "Taj pa se naslje ni končalo z umikom okupatorjev. Po vojni je bilo v gozdovih umorjenih na tisoče ljudi, med njimi pripadniki avstrijske pravosodje mariborske, tudi mati Margareta Janh. V grobu položili, ki so je zgodila med vojno in po

spaj, še vedno hodi - na obeh straneh, s tem je tiska živeti, so z izgubo spomenik. Potemdenso pa je, da se soočimo tudi z žrtvami. Spomenik, ki ga odkrivamo danes, je pomemben korak v tej smeri," je poudarila.

Glavni avstrijski zgodovinar dr. Mitja Ferenc je predstavljal pribežanje avstrijske, ki je razkril grobnice iz leta 1945 na Pohorju. Kjer danes stoji spomenik, so predstavljal občinstvo pri odkritju spomenika in drugih pokopanih grobnic na Bellevueju. "Taj je naša država obkroži spomenik na por. množičnih civilnih žrtve, da bi spomenik in vseh žrtve, so bili pomembni pogumni in vseh žrtve, so bili pomembni, kakor je Martin Kostrev, je izpostavil Ferenc.

Rozman Petek

SLOVESNOST NA TEHARJAH

Mnogi se delajo, da so poboji drugorazreden pojav zmagovite revolucije

Osrednji govorec France Cukjati je poudaril, da je bil na Teharjah po vojni izveden sistematično organiziran masovni zločin, ki še ni doživel javnega priznanja

N a vsakoletnem spominskem srečanju na Teharjah pri Celju, ki ga pripravlja Nena drevska zveza, je bil tokrat osrednji govornik nekdanji predsednik državnega zbora France Cukjati. Podoben kot govorec poudarja vsako leto, je tudi sara postarši problem, da gre za zločin, ki se ni doživel javnega priznanja. "Gre za sistematično organiziran in izveden masovni zločin, ki se ni doživel narodnega priznanja ali javnega priznanja v stih Slovenije. Torej tabu je bil kazenski. Tako se je le desetletja po vojni na ljudski postarši stravitko preko dva tisoč likvidacij," je dejal Cukjati. "Lahko se je vprašati, kaj smo tako imenovani pomoni nasledniki komunistične revolucije od tega, da prepoznajo spomin na žrtve komunizma," je kritični odočtev vladi, da skine dan spomina na žrtve komunističnega režima.

Podoben je spominjal tudi upokojeni nadškof Anton Stres, ki je vodil sveto mašo za obito. "V zadnjih desetletjih je bilo odkritih in ugotovljenih več sto drugih, večjih ali manjših množičnih grobišč. Te samo ta številka opozarja na strahotno razsežnost množičnih pobojev na tih nah de-monov v maju in juniju leta 1945.

Kljub temu se mnogi delajo, kakor da gre za drugorazreden, se pravi zama-zarjen stranski pojav slarne in zma-govite revolucije," je v pridigi poudaril Stres. "Kar nas vsako leto zbira tukaj na Teharjah - tako kot tudi na drugih mestih po naši domovini - je najprej sočutje. Sočutje je plemenito čustvo, ki nas povezuje z vsaki upostini in nas

tudi vacuje pred hudožinski in kruti-timi dejani. Za tako sočutje v tistem času v teh krajih ni bilo mesta. Žal go-miti danes ni v zadostni meri, saj bi

Na memu nedavnega tabornika so leta 2004 ustvarili spominski park, ki se le redko se odobrat. Foto: Rozman Petek

”**”**
”Za sočutje v tistih časih v teh krajih ni bilo mesta”

Nje sicer vse žrtve pobojev dostojno pokopane, primerno monumentalno slovesnostno dostojni va. In vse grobišča primerno ohranjena, kakor mi tukaj na Teharjah. Teharje imajo to esho, da

se bde med prvimi na vrsti na primer-ne sredstvo," je dodal. Sere ga niti Spo-minski park Teharje, odprt leta 2004, ni na v celoti dokončan.

Na Teharjah, kjer je poprej bilo neslišno tabornike, so po končani vojni začeli nametati najem domobrance, vojake, čevljarje, žene in otroke. Ki so jih spominski skupaj z ubitimi in be-ganci s teraske in tihje zasstavili na Koroškem in jih potem izročili oseri partizanski oblasti. Večina so žene, mladi otroci, žene v bližini tabornika ali v okolici. njihova trupla pa odvisli v glagolici Barbarji rov v štadi jami pri Laškem ali drugi manje rubiški.